

IBRIS

Diana Boitor

Barion, lupul singuratic

We know
books

Copyright@ Diana Boitor, prima ediție

Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2021

pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING

Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București

email: contact@edituraup.ro

www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOITOR, DIANA

Barion, lupul singuratic / Diana Boitor. - București : Editura Up, 2021

ISBN 978-606-9706-21-3

821.135.1

Editor: ȘTEFAN CIOCIOI

Redactor: OANA ARION

Ilustrații: POPA CĂLIN

Bun de tipar: Iunie 2021

Tipărit în România

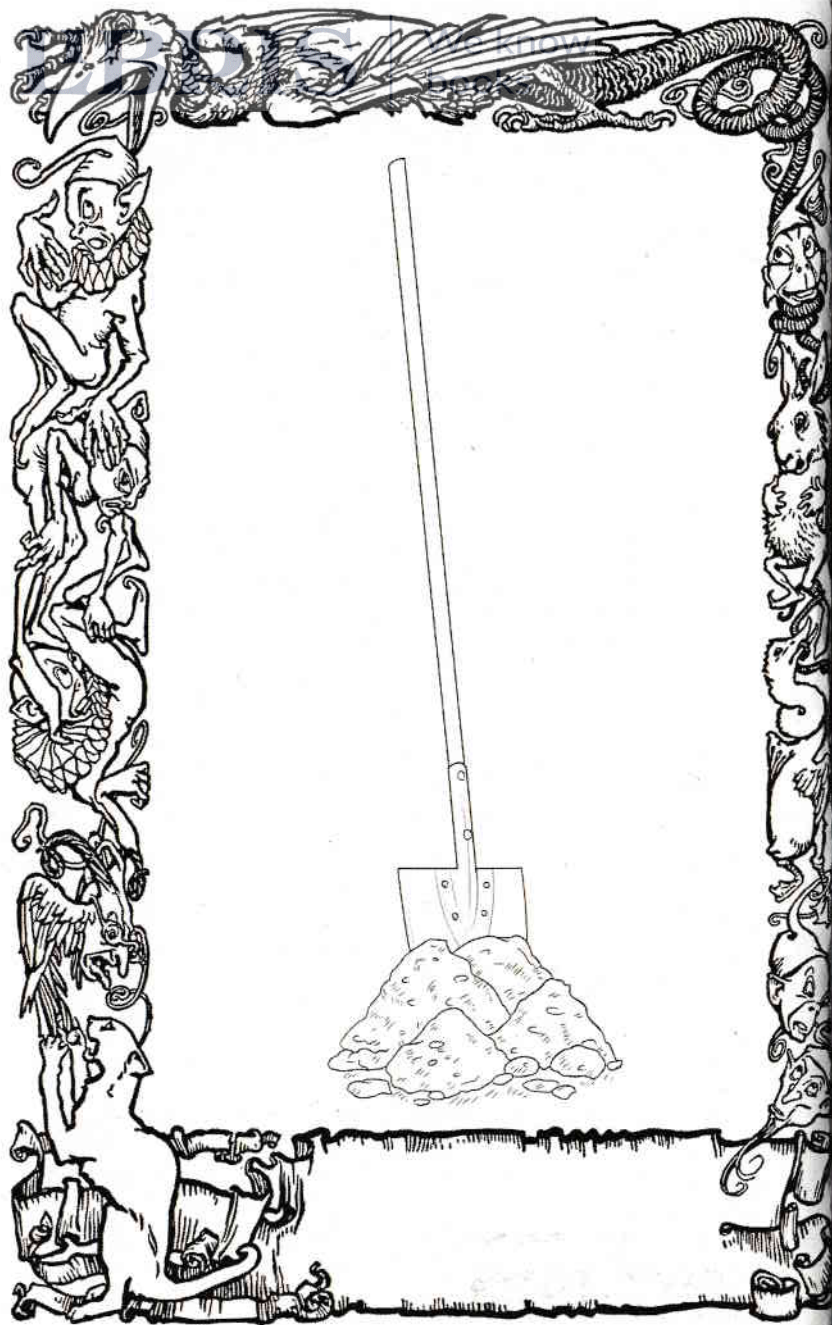
Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Diana Boitor

Barion, lupul singuratic

București 2021

Prolog

În liniștea nopții, tulburată doar de cântecul greierilor și al unei bufnițe, pe când toată lumea dormea, un bărbat trăgea după el un cadavru. Mic de statură, cam cât jumătate față de un om normal, acesta purta ceva ce părea a fi o cămașă murdară, sfâșiată, ce atârna pe el ca un prosop.

Când ajunse la săpătura ce avea lângă ea un morman de pământ, oftă puternic, după care rostogoli cadavru și îl împinse cu un picior în groapă, o adâncitură de aceeași dimensiune ca el.

Mai aruncă o ultimă privire către trupul ce zăcea acum pe spate, lipsit de viață și cu ochii întredeschiși, cu mâna dreaptă ciopârțită până la cot.

Bărbatul luă în lopată un fragment de pământ și, înainte să îl arunce în groapă, lăsă o lacrimă să i se prelingă pe obraz.

— Adio, dragostea mea!

PARTEA I: URMELE TRECUTULUI

Capitolul I: Călătorul

*Faptul că îți bagi mâna în gura unui urs te face curajos?
Ai face-o din nou doar pentru că nu ai murit?*

Robert Jordan, *The Dragon Reborn*

Un an mai târziu...

Era mijlocul toamnei, dimineața devreme. Atât de devreme, încât nici soarele nu apucase încă să își facă apariția. Vântul trântea încontinuu ușa tavernei, cauzând un scârțâit cadentat. Din exterior, aceasta părea confortabilă și primitoare, remarcându-se printre celelalte clădiri ale orașului prin numeroasele picturi cu tematică tribală ce acopereau pereții din lemn. La prima vedere, acestea reprezentau grupuri de creaturi ale rasei kalashtar, o rasă apărută prin uniunea dintre oameni și spirite renegate din planul viselor numite quori, dar și orci

înarmați cu sulite și arcuri, dwarfi, elfi, minotauri, gnomi, sau chiar centauri ce purtau la gât coliere din fildeș. Însemnările erau făcute într-un limbaj comun, vorbit de majoritatea oamenilor și creaturilor, numit inkian.

Lemnul și buștenii reprezentau cea mai mare parte a structurii exterioare a tavernei, fiind aproape imposibil de văzut ce se afla în interior, prin geamurile mici și rotunde.

Clădirea înaltă, cu două etaje, era poziționată în centrul orașului, în fața ei fiind așezate tarabele ce formau piața, sub forma unui cerc. Odată cu primele raze ale soarelui, acestea urmau să fie umplute cu tot felul de bunătăți la sosirea negustorilor, de la legume, fructe, covrigi, până la materiale de croitorie, piei de animale, ierburi medicinale sau chiar arme și armuri din diferite aliaje.

Fântâna rotundă, ce adăpostea în mijlocul său o statuie din bronz al unui călăreț cu sabia ridicată, era plasată frumos în centru, între tarabele goale.

O adiere de vânt îi mângâie fața și îi trecu peste fruntea ușor încrețită și sprâncenele încruntate, dând la o parte câteva șuvițe rebele de o culoare închisă, precum bezna nopții.

— Hmm, vui drumețul întrebător, în timp ce privea cu ochii mici, de culoarea chihlimbarului, împrejurimile.

Părea că începea să aibă dubii legate de orașul ce se ridica înaintea sa, însă nu mai era cale de întoarcere. După ce lăsă un oftat scurt să îi scape printre buze,

cu pași grei și oarecum nesiguri, se apropie de ușa ce scârțâia încontinuu. O analiză îndeaproape și dădu să intre în tavernă, încercând să o închidă în urma sa, însă aceasta își continuă spectacolul ritmic. „Hanul celor șapte păpuși” era scrijelit pe plăcuța ce atârna deasupra ușii.

Înăuntru, drumețul fu întâmpinat de un miros puternic de alcool, în combinație cu cel al cărnii proaspăt fiartă. Taverna era atât de primitoare în interior, pe cât era și în exterior. Câțiva stâlpi din lemn susțineau etajul superior, având atașate lumânări ce ardeau puternic, dezvăluind încăperea. Pereții erau împachetați cu rânduri de portrete pictate și decorațiuni precum scuturi, săbii sau capete de animale pe post de trofee. Mesele erau dreptunghiulare, din lemn, fiecare având în jurul său câte patru sau șase scaune cu spătar lung.

Barmanul râdea zgomotos cu doi dwarfi ce stăteau în partea dreaptă a tejghelei, ocupând scaunele rotunde, cu picioare înalte, și sorbeau cu poftă, fără maniere, din ciorba aflată în fața lor. Acesta ținea în mână un pahar ce îl ștergea cu o cârpă. Își ridică privirea și îl observă pe drumeț oprit în fața ușii. Nu mai era nimeni altcineva în tavernă, în afară de cei trei inși.

— Ziua bună, călătorule, îi zâmbi prietenos, în timp ce continua să ștergă paharul. Nu te recunosc a fi din oraș.

Drumețul, un bărbat undeva pe la treizeci și doi de ani, purta o pereche de pantaloni maro, din piele, cizme de o culoare asemănătoare, mai deschisă,

LIBRIS | We know

decorate fiecare cu câte o curea neagră ce le țineau strânse pe picior. Era îmbrăcat într-o cămașă cenușie, cu un șnur sub forma a două „x”-uri ce acopereau pieptul, formând un nod în dreptul gâtului. Aceasta era prinsă la brâu cu o curea arămie, cu închizătoare galbenă, din metal. Pe spate purta o blană albă de urs al cărui cap îl folosea drept glugă.

Călătorul se îndreptă către barman și ocupă un loc pe scaunul din fața lui. Dându-și la o parte blana ce îi acoperea țeasta, dezvălui un păr lung, prins la spate și o cicatrice subtilă pe sprânceana dreaptă, sub forma unei tăieturi de aproximativ un centimetru. Urechea dreaptă avea o parte din vârf lipsă, prezentând o cicatrice zimțată, ca și când ar fi fost ruptă cu dinții. Barba acestuia îi acoperea parțial obraji și bărbia, formând o mască din țepi mărunți și negri, fiind prezente pe alocuri și nuanțe mai albicioase.

Barmanul îl privi cu admirație pe berserkerul² afișat înaintea sa.

Furie. Ură. Pasiune. Un astfel de războinic era capabil să aducă la potențial maxim aceste emoții, chemându-le în timp ce se aventura în luptă. Puțini erau cei capabili să canalizeze aceste trăiri și să le folosească pentru a-i ajuta în bătălii. Se spunea că berserkerii se luptau fără armuri și erau la fel de

2 În vechile scrieri din limba norvegiană, berserkerii erau cei despre care se spunea că au luptat cu o furie atât de mare, încât păreau că se află într-un fel de transă. Această abilitate a dat naștere ulterior cuvântului „berserk”, care însemna furios, violent sau scăpat de sub control.

nebuni precum câinii sau lupii, și la fel de puternici ca urșii sau taurii.

— Ce să fie? Băutura, tocăniță de ied? ridică barmanul din sprânceană. Ciorbă de mistreț?

Călătorul ridică mâna și îl întrerupse, așezându-și coatele pe masă:

— Mulțumesc pentru amabilitate, răspunse acesta cu o voce groasă, ușor răgușită. Caut pe cineva numit Iabath. Îți sună cunoscut?

Barmanul așeză paharul lângă el și își sprijini mâinile pe tejghea, încă ținând în cealaltă mână cârpa:

— Mmm..., se uită la podea, dând din cap negativ. Prea mulți călători poposesc zilnic în taverna mea, ca să îi mai țin minte pe toți. Își duse o mână la frunte și începu să se scarpine cu buricele degetelor. Cred că ai putea încerca la conacul Ezrei, puțin mai jos de aici, o iei la stânga pe aleea nepavată și ești chiar la ușă. În ultima vreme, toate camerele au fost ocupate. Dacă acest Iabath a stat mai mult de o zi în oraș, sigur a luat o cameră la conac.

— He-hee, cine e atât de nebun încât să meargă acolo? interveni în discuție unul dintre bărbații prezenți în dreapta mesei, pleoscăind și stropind în jurul său mâncare, în timp ce râdea cu poftă. Ascultă-mă bine, își așeză mâna greoaie pe umărul călătorului, în timp ce cu cealaltă se șterse la gură și apucă șoldul cărnos din ciorbă.

După ce mușcă din el cu poftă, continuă:

— Dacă vei ajunge să ai vreodată de-a face cu Ezra, păzește-ți buzunarele. Prețurile ei sunt furt pe față.

LEBDIS | We know

— Am să țin cont de sfatul tău, răspunse călătorul cu aceeași voce groasă, pe un ton serios, în timp ce se smuci ușor din umeri pentru a-i transmite bărbatului că atingerea sa nu era binevenită.

— Apropo! înghiți dwarful cu greutate bucata prea mare de carne pe care a mușcat-o. Nu ți-am reținut numele. Eu sunt Tamakk, iar amicul meu de aici se numește Gharr.

Gharr se uită înspre drumeț și dădu din cap prietenos, după care își văzu în continuare de farfuria sa cu mâncare.

— Nu o lua personal, dădu Tamakk din mână, nu poate să vorbească. A rămas fără limbă, he-he! Ce părere ai despre asta? începu să râdă din nou mai zgomotos ca înainte, bătându-l pe călător pe spate.

Tamakk era scund de statură și avea un păr blond, cârlionțat, ce îi atârnă neîndemânatic peste fața ce radia de veselie. Din barba deasă și lungă, ieși la iveală un zâmbet larg și prietenos, acompaniat de lipsa unui dinte din partea de sus a danturii îngălbenite. La prima vedere, părea un bărbat modest din cauza hainelor cârpite pe alocuri, însă muncitor, având mâinile bătătorite și prezentând cicatrici și lovituri pe degete.

Vizibil deranjat de atitudinea acestuia, drumețul se ridică de la masă și i se adresă barmanului:

— Mulțumesc pentru informații, bātu el palma de teighea.

— Cu mare bucurie, călătorule! Dacă ți se face vreodată poftă de o masă caldă, știi unde mă găsești.

— Desigur.

Drumețul dădu să părăsească taverna, însă în momentul în care puse mâna pe ușă pentru a o împinge, Tamakk i se adresă de la masă:

— Rămâi la execuția de mâine, nu? Însuși regele va fi prezent, nu vrei să ratezi așa ceva.

— Execuție? călătorul se întoarse încruntat.

— Acum trei zile a avut loc un conflict la piață. Se aude că un bărbat nu a fost mulțumit de oferta unui vânzător de piei de căprioară, așa că și-a ieșit din fire și i-a tăiat gâtul; atât lui, cât și celor doi flăcăi ai lui prezenți la tarabă.

Tamakk ridică din umeri, mai sorbi două guri din ciorbă și continuă:

— După ce au intervenit gărzile a făcut mare scandal, a distrus câteva tarabe ca să evadeze și a adus o grămadă de pagube negustorilor din piață. Regele nici nu a stat pe gânduri. Direct la spânzurătoare.

— Eu unul nu înghit gălușca asta, își clătină barmanul capul. Să te iei la trântă cu bietul negustor pentru ce? Pentru câțiva bănuți în plus? Nu putea să mai întrebe în stânga și-n dreapta?

— Îți dau dreptate, molfăi Tamakk carnea fragedă. Numai de nu a avut el ceva cu bărbatul acela, nu se poate. În orașul ăsta oricum nu se întâmplă mare lucru. Îți imaginezi că oamenii abia așteaptă puțină distracție!

— Îl cunoști?

— Da' de unde? flutură dwarful o mână în aer. Nu cred că e de prin părțile astea, altfel ai fi auzit numele lui din gura fiecărui ins care îți ieșea în cale.

LIBRIS

We know
books

— Unde se află acum respectivul? interveni drumețul curios în discuție.

Amândoi bărbații își mutară privirile în direcția străinului ce se opri în fața ușii, în timp ce Gharr își vedea în continuare de treabă.

— În închisoare, unde altundeva? ridică barmanul din umeri.

— Doar nu l-or pune pe tron și i-or ridica statuie, he-he! completă Tamakk.

Bărbații începură să râdă în hohote, zguduindu-și corpurile și făcând un dans sincron cu umerii, ridicându-i în sus și în jos.

Călătorul contemplă pentru scurt timp discuția respectivă, neimpresionat de amuzamentul celor doi, pe urmă ieși.

În timp ce se îndrepta grăbit înspre conac, auzi din spate un strigăt, însă nu reacționează, continuându-și drumul.

— Stai puțin! găfâi o voce subțire în spatele lui.

Mintea lui Barion rămăsese la discuția avută în tavernă. Nu avea prea multe persoane importante în viața sa, însă curiozitatea îl împinse să se întrebe cine era totuși bărbatul condamnat.

După ce se desprinsese din gândurile sale și în sfârșit se întoarse, călătorul observă un băiat de vreo opt sau nouă ani ce abia mai răsufla, sprijinindu-se cu palmele pe genunchi și încercând să-și vină în fire. Hainele pe care le purta erau murdare și rupte, iar pe cap avea o bască neagră, în aceeași stare. Întinse două degete înspre străinul din fața sa și îl întrebă:

— Tu esti Barion, nu? găfâi în continuare.

Călătorul se întoarse înspre băiat cu tot corpul și îl întrebă suspicios:

— Cine întreabă?

— Mă cheamă Artig.

Băiatul se apropie de el, îl privi din cap până în picioare cu admirație, și exclamă:

— Ooh, arăți exact ca în descrierea făcută de Iabath! El mi-a spus să stau cu ochii în patru după tine, însă nu știa sigur când vei ajunge și unde. Mi-a spus că ești un aventurier și cutreieri toată lumea. E adevărat că ai îmblânzit odată un dragon?

Privindu-l pe băiat, Barion avu un sentiment straniu, ciudat, ca și când ar mai fi fost aici și ar mai fi purtat discuția respectivă. Nu era prima oară când i se întâmpla acest lucru, eveniment pe care, din obișnuință, învățase să îl ignore. Cu toate acestea însă, în clipa respectivă sentimentul era mai profund ca niciodată.

Bărbatul îl fixă cu privirea pe Artig și îl urmări cu ochii mici, încercând să înțeleagă apăsarea ce se ghemui în interiorul său. Pielea copilului era de un albastru ce tindea spre gri. Acesta nu avea lobi ai urechilor, ci doar o gaură ce ducea către timpan, iar nasul său avea doar o punte nazală subtilă. Băiatul aparținea rasei vedalken, o rasă rafinată, sofisticată și care respecta legea. Cu toate acestea, Barion era intrigat de hainele urâte pe care le purta.

Vedalkenii considerau că nimic nu era perfect și nimic nu putea fi perfect, însă ei se bucurau de acest lucru. Fiecare imperfecțiune reprezenta o șansă de îmbunătățire a sinelui.